

meget stærke Udtryk, bliver det til hans egen Fornøielse, jeg skal med Rolighed finde mig deri, mit Standpunkt er saaledes, at det ærede Medlem ikke har særlig Anledning til at gaa dybere ind paa denne Sag, albenstund han ogsaa er enig i, at man maa tillægge den Erklæring, jeg har givet, nogen Betydning, nemlig at jeg under en senere Forhandling med Udvalget ventur dels at kunne give Dplysninger, som kunne have nogen Vigtighed, dels vil søge at komme til Overenskomst paa en Maade, som kunde sikre Bibeholdelsen af Kanonbaaden „Hauch“, som dog findes at have den store Betydning at holde andre fremmede end de svenske Fiskere borte fra vore Farvande, at holde baade svenske og andre fremmede Fiskere borte fra Indvandene og i væsentlig Henseende er en Støtte for det hele Anliggende baade ved Ordrenes Opretholdelse paa de forskjellige Pladser, ved Opmaalinger og andre Forsøg, som — de være nu tekniske eller jævne — ikke kunne negtes at have sin store Betydning, ikke blot for Fiskeriet, men ogsaa for Videnskaben. Jeg skal altsaa ikke sige et Ord mere om denne Sag førend i Udvalget, det kommer saa an paa, hvorvidt Udvalget er modtageligt for mine Forestillinger. Jeg haaber, at de skulle lede til, at man ikke vil negte Bevillingen til Kanonbaaden „Hauch“, hvad jeg tror vilde medføre overordentlig Glæde baade for Fiskeriet og for Landet i det Hele taget, og ogsaa for, at man ellers maatte standse de nyttige Undersøgelser i forskjellige Retninger, som allerede ere begyndte, og som der forekommer mig at være nogen Garanti for, ville blive ledede paa en saadan Maade, at man kan have Fornøielse, Nytte og Glæde deraf. Jeg haaber, at den ærede Ordfører vil i denne Sag spare mig for videre Udtalelser, som ikke have mindste Interesse for mig; om de have Interesse for Thinget, maa jeg henstille.

Ordføreren (Solfstein): Jeg har aldrig noget Dieblit tvivlet om, at alt det, der bliver udtalt i dette Thing, ikke har den allermindste Betydning for den høitærede Minister. Dertil har jeg set den høitærede Minister altfor længe og set ham volig baade se og høre paa alt det, vi have ønsket, forlangt, negtet og givet; det har Allsammen aldrig officeret den høitærede Minister i allermindste Maade, og derfor tror jeg heller ikke, at det har den allermindste Betydning for ham. Naar den høitærede Minister tror, at det er mig en særlig Fornøielse at paapege, hvor lidet heldig, maa jeg vel nok sige, den ærede Centraladministration har været til at beskytte de

danste Fiskeres Ret — og det er ikke en høittravende Maade at udtale mig paa, jeg kan ikke udtale mig paa anden Maade, da det er et Faktum, som hele Udvalget, baade Flertallet og Mindretallet er enig om — saa er det ikke Tilfældet. Det er mig tværtimod overordentlig ubehageligt at være nødt til at gøre det og til derigennem at paavise en af de Mangler ved vor Administration, der i og for sig er en Ydmygelse for vort Land; thi det er den jo. (Afbrydelse af Indenrigsministeren.) Ja, det er da virkelig ikke noget for stærkt Udtryk; det er en Ydmygelse for Landet, at man klar for klar gennem Rigsdagen forjæves søger at bevæge Regjeringen til at beskytte den fattigste Del af Landets Befolkning imod Overgreb fra svensk Side. Det er dog et overmaade profaist Faktum. Jeg tror, at den høitærede Minister maa kunne indbrømme, at det er den tørreste Brosa, og det er virkelig en saare lidet begejstrende Ting at se paa — det er tværtimod den sørgeligste Glendighed, jeg nogenstunde har set. Men jeg skal dog sige, at naar den høitærede Minister paaberaabte eller paakaldte min Høimodighed, var der ingen Anledning dertil. Jeg skulde slet ikke være kommet ind paa dette, naar den høitærede Minister havde indskranket sig til at sige: Til 3die Behandling skulle De faae de fornødne Dplysninger, saa kunne vi jo forhandle om Sagen og se at kunne hinanden saa nær som muligt; jeg vil gjerne gøre det godt igjen, som kan være gjort galt, og i det Hele taget se at komme til Overenskomst. Saa havde jeg ogsaa sagt, at vi kunde forhandle nærmere om den Sag, naar vi fik nærmere Dplysninger til 3die Behandling. Men den høitærede Minister var ikke høimodig; han tog sin Fiskerilov og kastede den over dette Thing og sagde: Dette Thing har selv Ansvaret; havde det behandlet min Fiskerilov, som har ligget saa og saa mange Aar i Udvalget, og som aldrig er blevet til nogen Ting, saa havde min Stilling været anderledes overfor Sverig; men det er Rigsdagens Følleshing, der har Skylden! Der tog den høitærede Minister et Argument til Tjeneste, som ganske vist ikke er nyt — vi have hørt det mange Gange af Ministeriets haandgangne Venner omkring i Landet, hvorledes vi forspømme disse Fiskere — og det var ikke høimodigt, at den høitærede Minister saaledes stød Følleshinget ind imellem sig og Sverig, som om vi vare nogle upatriotiske Folk, som lod disse statsløse Fiskere i Stikken af rene, lave, politiske Værgjerrigheds Hensyn. Naar saaledes den høitærede Minister ikke er høimodig imod